

tienden i nærværende Lov, og Grunden til, at vi ikke have stillet Endringsforslag i denne Retning, skal jeg tillade mig paa dette Mindretals Vegne lidt nærmere at omtale. Saaledes som Forslaget foreligger fra Forslagsstillernes Side, indeholder det en Bestemmelse i Slutningen af § 2 om, at senest inden 3 Aar efter, at denne Lov er traadt i Kraft, skal Regjeringen forelægge et Lovforslag om Afsløsningen af Præstetienden. Denne Bestemmelse, som i Samlingen 1870—71 er indsat ved en Afstemning her i Folkethinget, har siden staaet i alle de Præstelønningslovsforslag, som ere vedtagne af dette Thing, og Meningens med Bestemmelsen har selvfølgelig været, at man fra Folkethingets Side har ment, at Præstelønningslovsforslaget og Spørgsmaalet om Afsløsning af Præstetienden stod i saa nær Forbindelse med hinanden, at selv om Præstetienden ikke skulde afsløses samtidig med Lønningslovens Gjennemførelse, skulde det dog ikke vare altfor længe, inden denne Sag blev bragt i Orden. Denne Betragtning har Mindretallet delt, og vi ønskede derfor at stille et Endringsforslag i Udvalget for at gjøre det mere tydeligt, thi saaledes som Bestemmelsen er affattet i det oprindelige Lovforslag, er det aabenbart, at den ikke har saa stor Betydning, som ønskeligt kunde være, da det, — som det ogsaa blev bemærket af den ærede Ordsfører — er ganske overladt til Regjeringen, hvorledes den vil forelægge Tiendelovforslaget til sin Tid. Vi kunde derfor have ønsket, at der blev optaget nogle Bestemmelser i Lovforslaget, hvori det kunde blive fastsat, paa hvilket Grundlag denne Præstetiendeafløsningslov skulde være bygget. Men fra anden Side i Udvalget blev dertil svaret, at det vilde rimeligvis være en uoverstigelig Hindring for Lovforslagets videre Fremme, og da vi ikke ønskede at lægge det nogen Hindring iveien, men tvertimod at gjøre vort til at fremme det, holdt vi vort Forslag tilbage idetmindste foreløbig, indtil vi saae, om man fra anden Side skulde gjøre principielle Forandringer i Lovforslaget. Vi forbeholdt os, som det vil fremgaa af Betænkningen, i saa Fald at fremsætte det, navnlig hvis der fra anden Side skulde komme et Forslag frem om Oprettelsen af en særlig kirkelig Fond. Vi tænkte desuden, at Folkethingets Betragtning af Sagen kunde finde sit Udtryk ved Behandlingen af det private Lovforslag, som det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) i Forbindelse med mig har indbragt i Thinget, og om hvilket vi haade, at der snart vil foreligge en Betænkning fra det dervom nedsatte Udvalg. Men vi have alligevel været noget betænkelige ved at undlade at stille Forslaget om Grundtrækkene til en Tiendeafløsningslov i selve Lovforslaget, thi det har for os været ganske klart, at i det Dieblit man fik en Præstelønningslov vedtagen, hvorved

Tienden gik ind i Statskassen, Offer og Accidentser faldt bort, og Præsterne fattedes paa fast Løn, vilde alle de Uretfærdigheder, Ubilligheder og Ulemper, som klæbe ved Tienden, komme saa meget stærkere frem. Det vil i saa Fald endnu mere end hidtil være Landets Tiendeydere alene, der komme til at bære alle Udgifterne til de kirkelige Formaal, og hvis Forslaget bliver vedtaget med de Lønninger, som Flertallet har foreslaaet, vil dette ikke være nok, men Landets Tiendeydere ville desuden komme til at yde det foreløbige Overflud til de sælles Statsforsøndeheder, og det vil derigjennem komme ikke alene Landet, men ogsaa Kjøbenhavn og Kjøbstæderne til Gode. Jeg veed meget godt, at saaledes som Forslaget nu ligger for, ville Kjøbenhavn og Kjøbstæderne slet ikke komme ind derunder, og de ville ikke faae deres Præster satte paa fast Løn, førend der vedtages en særlig Lov derom, og førend de gaa ind paa at give det Vedderlag, som til den Tid bliver fastsat af Lovgivningsmagten. Men paa den anden Side er jeg overbevist om, at fra det Dieblit af, at Tienden er gaaet ind i Statskassen, Offer og Accidentser ere affastede, og Præstelønningerne blive fordelte nogenlunde ligelig i Forhold til Landets forskjellige Egne, uanset hvormeget de svare i Tiende, vil det blive meget vanskeligt at modsætte sig Kjøbenhavns og Kjøbstædernes Krav paa at komme med i en saadan Lønningslov, og jeg tvivler stærkt paa, at man til den Tid vil kunne faae et saadant Vedderlag fra Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, at det i nogen Maade kan opveie, hvad der fra Landet ydes i Tiende. Derfor vilde jeg for mit Vedkommende have foretrukket, at man i selve Lovforslaget havde faaet optaget, hvad Kjøbenhavn og Kjøbstæderne skulde svare til de kirkelige Formaal; men jeg indser, at det sagtens vilde have ligget over et Udvalgs Kræfter, og at det efter al Rimelighed vilde have forhalet Sagens Afgjørelse saaledes, at den slet ikke vilde være kommen videre i denne Samling. Som Følge deraf har jeg ikke indladt mig paa at stille noget omhelst Forslag dervom i Udvalget, men jeg har haabet, at Sagen tilbels kunde faae en Løsning derigjennem, at man kom til en rimelig Tiendeafløsningslov, hvormed man kunde faae Noget af den Ulighed udjævnet, der bestaar mellem Landet og Kjøbstæderne og Kjøbenhavn med Hensyn til de kirkelige Forhold. Flertallet i Udvalget har imidlertid, som den ærede Ordsfører før bemærkede, ikke alene ikke villet gaa ind paa en nærmere Bestemmelse af Grundtrækkene til en Tiendeafløsningslov, men det har endog foreslaaet, at man skulde stryge den Bestemmelse, der nu staar i Forslaget, og som, hvad jeg tillod mig at bemærke, ogsaa har staaet i alle Folkethingets andre Forslag siden 1871—72. Dette har Mindretallet ikke kunnet gaa med til. Vi indrømme meget gjerne, at saaledes som Bestemmelsen er